

vil yde Kongen skyldig Honnør — og det er jo netop det, man gør ved denne Titulatur, som den højtærede Statsminister, som jeg nu er klar over, at jeg ikke mere behøver at sige højtæret til, udtalte var forældet o. s. v. —, lade Kongen beholde sin Titulatur, selv om den er ældgammel og hører Historien til.

Det ærede Medlem Hr. Rode udtalte ogsaa i Forbindelse med Spørgsmaalet om Rigsdagens Aabning, at Forholdet var dette, at det var et Stridsspørgsmaal mellem de Konservative og Venstre fra tidligere Tid, om Levet skulde gælde Kongen eller Kongen og Grundloven. Jeg skal i denne Forbindelse oplyse, at her synes i alt Fald gennem de senere Aar ikke at have været noget Stridsspørgsmaal, idet man af Rigsdagstidenden ser, at ved Samlingens Aabning i 1911 og 1912 udbragte daværende Medlem af dette høje Ting J. C. Christensen et „Kongen leve“. I samme Forbindelse kan jeg ikke undlade, naar Statsministeren talte om sine sabelraslende Departementschefer, at sige, at det forekommer mig, at det samme, som jeg anvendte overfor Kongen, ogsaa i nogen Grad kan anvendes her. De sabelraslende Departementschefer har denne Uniform ifølge deres Stilling. Ifølge en her i Landet gældende Forordning hører denne Uniform med Sabel eller Kaarde med til deres Gallapaaklædning, og jeg synes ikke, det er rigtigt, at Statens øverste Minister giver et Spark i den Retning, saa længe det er gældende Lov i Danmark. Lad os faa det afskaffet, hvis det er muligt, men indtil da bør man ikke benytte den Fremgangsmaade, forekommer det mig i alt Fald, som den højtærede Statsminister her har benyttet sig af. Jeg skal slet ikke her komme ind paa, at man kan tale om, om det var tidssvarende eller hensynsfuldt overfor Statsministerens Medarbejdere i Ministerkontorerne, det er indre Spørgsmaal, som jeg ikke skal give mig af med, det maa Ministrene afgøre med sig selv. Det er jo muligt, at disse Uniformer er overflødige — de er i alt Fald bekostelige —, og det er muligt, at man vilde gøre ret i her fra Rigsdagen at sørge for, at de blev afskaffet. Men hvis man vilde mene, at man dermed var blevet en god Demokrat, tror jeg rigtignok, man tager storlig fejl. Jeg vil gerne i denne Forbindelse minde den

højtærede Statsminister om, at der for nylig er stillet et Krav af Bolschevikkerne eller Kommunisterne her i Landet om, at Ministrene ikke maa gaa i Hvidt og Kjole, skal man være en rigtig god vaskeægte Demokrat, skal man møde i Jakke ved alle Lejligheder. Der kan man se, hvad et saadant Krav kan udvikle sig til. Naar jeg nævner det, er det ikke, fordi jeg ikke ønsker, at Ministrene skal gaa i Kjole og Hvidt, men fordi det viser, hvor vanskeligt Spørgsmaalet er, hvor vanskeligt det er at drage Grænsen, hvis man vil søge at reformere paa dette Omraade. Det er ikke blot de „sabelraslende“ Departementschefers Uniformer, der skal forandres, men ogsaa det, at almindelige Mennesker en enkelt Gang trækker i en sort Kjole, kan komme ind under dette, og i alt Fald en Del af Befolkningen kræver, at der ogsaa her skal ske en Ændring.

Jeg fremkom med en lille Henstilling til den højtærede Statsminister om, at den Fridag, som Tjenestemændene hidtil har haft paa Kongens Fødselsdag, og som for indeværende Aar er blevet inddraget, maatte blive givet dem tilbage. Den højtærede Statsminister udtalte, at han havde ikke i Sinde at give nye Fridage, og han var meget forbavset over, at et saadant Krav kunde stilles. Den højtærede Statsminister maa have overhørt, hvad jeg har sagt, eller i alt Fald ikke have gennemtænkt Sagen tilstrækkeligt. Her er jo ikke Tale om en ny Fridag, men en Fridag, som Tjenestemændene har haft sammen med Skolerne i den Udstrækning, som Tjenesten kunde tillade. Det er den ene Side af Sagen. Men der er en anden Side af Sagen, som man i denne Forbindelse ikke kan lukke Øjnene for, nemlig at da vi fik det nye Ministerium — jeg ved ikke, om det var efter Statsministerens Anordning —, fik vi netop en ny Fridag, nemlig den 1. Maj. Det er en ny Fridag, der er blevet indført under det nuværende Ministerium. Jeg misunder ikke Tjenestemændene den Fridag, men det ser alligevel mærkeligt ud, at man, naar man her staar og taler om, at man ikke ønsker eller ikke agter at give nye Fridage, alligevel i indeværende Aar har indført en Fridag. Hvis jeg ikke gerne vilde være helt beskeden, kunde jeg have Lyst til at sige: Det skulde da vel ikke være i den Omstæn-